

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת אמור

1127 ו אייר תשפ"ב

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:06	6:57	7:03	6:47	נדלקת נרות
8:03	8:06	8:05	8:03	מוצאי שבת
8:43	8:47	8:46	8:43	רבנו תם

הילולא דצדיקא

- רבי יוסף מאיר מספינקא
- רבי אברהם פרג'ון
- רבי שלמה אפרים לינשץ בעל ה'כלי יקר'
- רבי ציון ואטורי מח"ס באר לחי
- רבי שאול כהן ראב"ד ג'רבא
- רבי זונדל קרויזר בעל 'אור החמה'
- רבי יששכר חיים אבולעפיה
- רבי משה גר משאץ
- רבי יצחק אייזיק מקאמורנא
- רבי מיכאל יעקב ישראל רבה של רודוס
- רבי נפתלי מרופשיץ
- רבי אהרון פפויפר
- רבי מסעוד אביחצירא
- רבי משה זרח אידליץ בעל 'אור לישרים'

עתה מצוות עשה שהזמן גרמא, היא לא תוכל להתעסק בצרכי הבית ובפעולות שמוטלות עליה, ולכן, מובן שפיר, הלמאי פטורות המה ממצוות עשה שהזמן גרמא. והוא מה שאמרו חז"ל (סוכה כו ע"א) העוסק במצווה פטור מן המצווה, שכן הנשים שעוסקות במצוות הבית, פטורות ממצוות עשה שהזמן גרמא.

ואם כנים אנו בדברינו עד הכא, נבין ונשכיל בענין נוסף. במצוות קרבן עולה אומר הכתוב (ויקרא ו, ב) 'צו את אהרן ואת בניו לאמור זאת תורת העולה' וגו', ואמרו חז"ל (רש"י בשם תורת כהנים כאן) אין צו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות. שכן, דווקא בקרבן עולה הקב"ה מזרז ומצוה את אהרן ואת בניו לעסוק בזה, ולא להתעצל בדבר, שכן ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כ"ס.

ולכאורה צריך ביאור, מדוע בקרבן עולה צריך לזרז את הכהנים שיעשו את הקרבן בזריזות וללא עצלות, וכי יעלה על הדעת ח"ו כי הכהנים יתעצלו בקרבן עולה משום שיש להם בכך חסרון כ"ס, כיון שאין להם חלק בקרבן כי כולו עולה כליל לה'. והרי אם ה' ציווה לעשות את הקרבן בוודאי הם יעשו אותו, ולמה שיתעצלו בקרבן זה.

ואולם, לפי המבואר לעיל אתי שפיר. ירדה תורה לסוף דעתו של כל אדם, כיון שזהו טבע אנושי שבכל אדם, כי בדבר שאין לו לאדם ממנו שום הנאה, ויש לו ממנו רק הפסד, הרי שבוודאי האדם לא יעשה אותו בכל לבו, ואפילו אם יעשה אותו, אזי עולל היצר הרע למצוא לו פתח כיצד להיכנס לתוך לבו של האדם ואולי להמשיך ולהכשילו.

משום הכי, דווקא בקרבן עולה התורה מזרזת את הכהנים לעשותו בזריזות ולא מתוך עצלות. כדי שלא ייתן ליצר הרע זמן ושהות להכניס באדם עצלות. שהרי, אם יעשו בעצלות היצר הרע יכנס לתוכם, ולכן חפצה התורה כי האדם - ובמקום זה הכהנים - יהיו עוסקים וטרודים במצוה, וכי כך היצר הרע לא יפריע להם, וכי אז המצווה תיעשה בכוונה גדולה.

ויש על האדם לידע כי לא די רק בלימוד התורה לבדה, אלא צריך גם ללמוד מוסר. וראיתי להגאון רבי שמחה זיסל, הסבא מקלם זצ"ל שכתב, כי התורה נעלבת באם האדם עוסק רק בה בלבד, ואינו לומד מוסר, משום שלימוד המוסר גורם לאדם לשאוף להיות מבני עליה, ולעמוד בחוזקה כחומה בצורה בזמן הניסיון, ואפילו כשהוא שומע חירופין וגיזופין הוא שותק.

ראינו אפוא עד כמה לימוד המוסר או דברי חסידות מועילים לאדם על כל צעד ושעל להביא אותו למצב כה עילאי, עד שאפילו רק התעוררות לשאיפה לעליה (עוד קודם העליה ממש) בכוחה להרחיק את היצר הרע ממנו, וזה גם גורם להיותו טרוד ועסוק במלחמה נגד היצר הרע, וכך הוא יכול להתגבר על היצר הרע, ולהתקרב אל השי"ת.

משפיר לדוד

כיצד נועלים את הדלת בפני היצר?

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדד" (ויקרא כג, ז)

הקשו במדרש (תנחומא אמור כב), מהו ביום הראשון, והרי זהו יום ט"ו לחודש ולמה אתה אומר ביום הראשון, אלא ראשון לחשבון עונות. וראיתי בגיליון 'הסביבות' (ע"ש מורי ורבי הגאון רבי גרשון ליבמן זצוק"ל) לבאר מהו ראשון לחשבון עונות. שכן כל אחד ואחד מישראל הולך ורץ ליקח לו ארבעה מינים להלל בהם לפני הקב"ה, וכיון שכן הוא מאוד עסוק בחיפוש אחר מצוות, וכאשר האדם עסוק וטרוד במצוות, אזי בוודאי אין לו פנאי להתפנות לדבריו של היצר, ואין לו זמן לילך אחרי יצרו הרע, וממילא אינו נכשל בחטא.

ובביאור הדבר. הנה ביום הכיפורים כל אחד שב בתשובה שלימה לפני השי"ת על כל עונותיו, כאשר לצד זה הוא גם מקבל עליו קבלות טובות מחדש לעשות רק את רצון הבורא ית"ש. אבל כיצד יכול האדם להשאיר בקרבו את הרושם הטוב להמשך כל השנה כולה, לשמור על הקבלות הטובות ולהתעלות ביתר שאת ויתר עוז. לזאת אומר לנו המדרש, כי כאשר האדם עסוק במצוות ובחיפוש אחר מצוות, אין היצר הרע יכול לו.

וכסימוכין לדבר מצינו בחז"ל (אוצר מדרשים רע"ג) שהבטלה מביאה לידי שעמום ולידי הרהור, פי' כשאדם אינו עסוק אזי ממילא ליצר הרע יש פנאי ואף מקום לחזור אליו ואף להכשילו. וכבר כתב הרמב"ם (הל' איסורי ביאה פכ"ב הכ"א) אין מחשבת עריות מתגברת (פי' אין יצר הרע שולט על האדם) אלא בלב פנוי מן החכמה. הדיינו, מי שמפנה את לבו, ולבו נעשה פנוי מתורה ומצוות, ממילא הוא פותח פתח ליצר הרע, ואז התוצאות מי ישרונה.

אבל מנגד, אדם שהוא עסוק וטרוד בתורה ובמצוות, ובחיפוש אחר מצוות, הרי לבו נעול בפני מים הזידונים, והיצר הרע אינו יכול כלל להיכנס אליו, ואז הוא נשאר נקי ומזוכך מכל חטא ועוון, וכל ישותו בלתי לה' לבדו.

ועל פי הדברים הללו, חשבת לענ"ד לבאר בטעם הדבר, מדוע נשים פטורות מקיום מצוות עשה שהזמן גרמא (משנה קידושין א, ז) כי הנה הנשים כידוע טרודות ביותר בניהול ענייני הבית, ואף טרודות בעזרה לבעליהן לעסוק בתורה, ולא עוד, אלא שהזכייה הגדולה שלהן היא בכך שהיא מובילות את בניהן ללימוד התורה, וממתנות להעלים שיחזרו ממקומות הלימוד (ברכות יז, א), ולכן, כיון שהנשים עסוקות בהכנת צרכי המשפחה, ממילא פטר אותן הקב"ה מקיום מצוות עשה שהזמן גרמא.

ובביאור הדבר, בשלמא מצוות עשה שלא הזמן גרמא, הן יכולות לקיים באיזו שעה שהן רוצות, אבל מצוות עשה שהזמן גרמא, הרי יש לזה זמן מסוים, אבל מאידך האשה הרי עסוקה וטרודה בענייניה שלה, ובהכנת צרכי הבית, ואם היא תקיים

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

שלא נהגו כבוד

אנו בעיצומם של ימי ספירת העומר, תשעה וארבעים יום, שבעה שבועות תמימות של עבודה עצמית וזיקוק המידות מתוך הכנה והתבוננות, התרוממות ודבקות, כדי לצעוד במעלה ההר תשעה וארבעים מדרגות שבהם נקנית התורה, אותם אנו סופרים בדחילו ורחימו בעת ספירת העומר.

והנה תוך כדי ההכנה לקבלת התורה, אנו שרויים באבל כבוד זה מאות בשנים וזאת עקב פטירתם של עשרים וארבעה אלף תלמידיו של רבי עקיבא. תלמידי חכמים גאוני עולם ענקי רוח ומופלאי תורה.

ומה הסיבה לכך? חז"ל מלמדים אותנו לקח נוקב, שכולם נפטרו מפסח ועד עצרת 'לפי שלא נהגו כבוד זה בזה'. הבה נתבונן; הם לא עברו על תרי"ג המצוות, ההיפך - הם קיימו את כל המצוות קלה כבחמורה, הן תנאים היו! צדיקים היו! שרפי מעלה היו! אבל היתה להם בעיה אחת: אי נהיגת כבוד איש ברעהו, דיבור לא מכובד בין האחד לשני, פגיעות הדדיות, עלבונות וכיוצא באלה.

הדבר מבהיל ומחייב מחשבה: ראשית, אין ספק שנהיגת כבוד היא ערך נאצל, מצווה חשובה, מטרה ויעד. אבל האם בעקבות אי נהיגת כבוד זה בזה מגיעים לכזו תוצאה?! שנית, הכיכוד נלקח סיכון על כל המשכיות קיום התורה? הלא אותם תנאים הם שהיו אמורים להמשיך את התורה, להפיצה ולפתחה הלאה.

מתברר, כפי שמבאר הגאון רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א ראש ישיבת 'עטרת ישראל', כי כאן נחשף עד כמה נהיגת הכבוד בזולת היא נקודה יסודית ובסיסית, כ'דרך ארץ קדמה לתורה'. לפני שעוסקים בתורה עצמה, בקיומה, בהפצתה, בהתפתחותה, בהתעלות בה - עוד לפני כן על המידות האישיות להיות מתוקנות, על לומדי התורה להיות נוהגי כבוד, מנהלים יחסים טובים בין איש לרעהו. זהו הבסיס, יסוד הקיום, מכאן ניתן להמריא!

דווקא לכן, אי נהיגת הכבוד הובילה לתוצאה הקשה כי לא מדובר בערך צדדי הלוכה בחסר, או באיזו מעלה שאינה מושלמת. מדובר ביסוד הקיום, בבסיס עליו ניתן להציב את האישיות, את התורה, את המורשת. וברגע שנהיגת הכבוד אינה מושלמת - התוצאה הרסנית

ולכן קרה האסון, למרות שהוא מעורר חשש להנחלת התורה. שכן כשם שלקיום והמשכיות התורה דרושים אנשים בעלי רמה רוחנית כתנאים קדושים, כך ממש נדרשת עמידה בסטנדרטים גבוהים של נהיגת כבוד לפי דרגתם העילאית!

והואיל והם אינם נוהגים בכבוד איש ברעהו - ממילא אין סיכוי לקיום התורה, שכן לא ניתן להנחיל את התורה על ידי מי שחסר להם היסוד הבסיסי של נהיגת הכבוד זה בזה.

בפרשת השבוע אנו למדים על מצוות ספירת העומר שאנו בעיצומה, וזה הזמן להתבונן על משמעות הימים אלו, ולקחת לקח ודרך חיים. הבה נהפוך את הימים האלה למנוף של שיפור ביחסינו עם הזולת, לתקופת הטבה בנהיגת כבוד איש ברעהו, לשבועות בהם נמקד מאמץ במידות טובות, בבריחה ממחלוקת ומשנאת חנם.

אם יש לנו יחסים עכורים עם מישהו - זה הזמן לטפל בהם, לבקש סליחה ומחילה, לפתוח דף חדש של חברות וידידות אמת, ללא משקעי עבר. וככל שנשפר את נהיגת הכבוד והיחס לזולתנו, ככל שנצל את הימים האלו להתבוננות ולשיפור מעשינו והתנהגותנו במידות טובות - כך נזכה להתכונן כראוי לחג השבועות, ונזכה לקבל את התורה בשמחה!

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

המחצית הבריאה

באחד הימים נכנס אליי אברך בן תורה, וסיפר שברוך ה' הוא ואשתו זכו ואשתו הרתה, אולם באחת הבדיקות שנעשו לעובר התגלתה לפתע בעיה רפואית מסוימת.

בעיה זו מצויה אצל עוברים רבים, כשמחצית מן העוברים הסובלים ממנה - נולדים עם הבעיה וחיים עימה כל ימיהם ר"ל. ואילו אצל המחצית השנייה של העוברים - הבעיה נעלמת עוד בזמן העיבור כאילו לא הייתה.

כיון שכך, האברך ביקש שאברך אותו שאצל הוולד שלהם לא תהא שום בעיה, כדי שהוא יוכל לשבת וללמוד תורה בשלווה ונחת.

לשמע בקשתו התמימה השבתי לו מיד:

"הבה ונאמר יחד שהעובר שבמעי אשתך נכלל בתוך מחצית העוברים אשר אצלם הבעיה נעלמת מאליה. ובעזרת ה' לא תהיה לו כל בעיה!"

אחר כך הוספתי וברכתי אותו בזכות אבותיי הקדושים וכך פטרתי אותו לחיים ולשלום.

לאחר תקופה מסוימת נערכה לעובר שוב פעם הבדיקה לאיתור הבעיה הרפואית, אך הפעם הרופא מצא שהבעיה נעלמה לגמרי.

כיון שכך, הוא פנה אל האב המאושר ואמר לו:

"אני מבין שהעובר שלך נכלל בתוך מחצית העוברים אשר אצלם הבעיה חולפת מעצמה".

האברך, ששמע את דבריו של הרופא שמח מאד בבשורה הטובה, אולם הכיר וידע כי מה' היה הדבר בזכותם של הצדיקים הקדושים, כדי שיוכל להגות בתורה ללא קשיים ובעיות.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "והכהנים הלויים בני צדוק" (יחזקאל מד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכרים דיני קדושת הכהנים על פי הוראותיו של יחזקאל הנביא, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכרים הנהגות הקדושה של זרע אהרן הכהן.

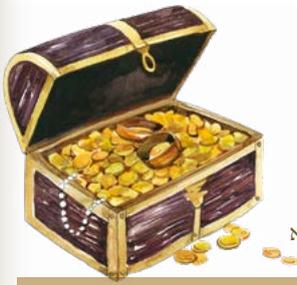
ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

תוכחה לקטנים בני חינוך

קטן שהוא בר הבנה, אך עדיין טרם הגיע לגיל חינוך (בין שש לשבע שנים) אביו ואמו חייבים להוכיחו ולהרחיקו מכל איסור גם באיסור דרבנן ומדיבורים אסורים, אך שאר בני אדם אינם חייבים להוכיחם.

הגיעו הקטנים לגיל חינוך, חייבים כל ישראל להוכיחם ולהרחיקם מלעבור על איסור תורה, אולם אין חיוב להרחיקם מאיסור דרבנן.

מז האוצר

מזמשתנו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חובת ההורים להעניק חינוך טהור לילדים

**"ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם"
(ויקרא כא, א)**

שאלו אותי בענין זה, מדוע התורה כותבת גם 'אל הכהנים' וגם 'בני אהרן', והרי ידוע ומובן הדבר מאלו, כי אם מדברים על הכהנים, אזי הם בני אהרן הכהן הגדול, ואם כן מדוע התורה צריכה לכתוב 'בני אהרן', והרי די במה שהתורה תכתוב 'אמור אל הכהנים', ואז נדע כי מדובר בבני אהרן.

ונראה לענ"ד בביאור הענין בטוב טעם. ידוע הענין ומפורסם הדבר כי חג הפסח נקרא על שם פה-סה, דהיינו, על שם הדיבור, שכן בחג הפסח צריך להרבות בסיפורי יציאת מצרים, ואף מצוה לספר לילדים אודות יציאת מצרים, כמו שהכתוב אומר (שמות יג, ח) 'והגדת לבנך ביום ההוא לאמר, וצריכים לחשוב ולהרגיש היטב כאילו אנחנו לבד יצאנו ממצרים, כמו שאומרים בהגדה בליל פסח שבכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים.

וביסוד המצווה של סיפור יציאת מצרים, לא מספיק מה שהבן לומד מפי המלמד על יציאת מצרים, ושומע את הדברים מפי המלמד, שכן בכך לא מקיימים את עצם המצווה של 'והגדת לבנך', אלא האבא צריך להגיד לו ולספר לו עוד ועוד, ולהטעים את הדברים על לבו של הילד, עד שיהיה חקוק בלבו ממש סיפור יציאת מצרים.

ולא עוד, אלא שצריך גם לספר לבן כי כל המטרה של יציאת מצרים היתה כדי שנקבל את התורה בהר סיני, כמו שאמר הקב"ה למשה רבינו ע"ה על פי מאמר הכתוב (שמות ג, יב) "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה". וכך, ככל שאנחנו מדברים יותר ויותר על יציאת מצרים ועל ההכנה לקבלת התורה, כך אנו יותר מחייבים את עצמינו להתכונן יותר למתן תורה. ואמנם ספירת העומר מסייעת לאדם להתכונן למתן תורה, שכן לאחר שהוא סופר חמישים יום הוא מגיע למתן תורה, וזוכה לקבל את התורה.

ואף גם רמז יש לדבר. ראשי התיבות של יציאת מצרים הם י"ם, בגימט' חמישים, כנגד חמישים יום שמאז יציאת מצרים ועד מתן תורה, וסופי התיבות הם מ"ת, שהם ראשי תיבות מתן תורה. דהיינו, שכל ענין יציאת מצרים היה כדי שבני ישראל יתנקו ממ"ט ש"ט שהם היו בהם במשך חמישים יום, והיו בבחינת מת, כדי שהם יגיעו לקבל את התורה. ולכן סיפורי יציאת מצרים עוזרים ומחזקים את האדם להתכונן טוב יותר למתן תורה, בידוע כי זאת היא ההכנה הטובה ביותר למתן תורה.

ועוד בזאת, כפי שמספרים לבנים אודות יציאת מצרים, כך נוטעים בהם יותר ויותר את אהבת ה'. וכי אז כאשר מקיימים 'אמור ואמרת', כלומר, כאשר מזוהרים גדולים על הקטנים, ומסבירים גם לגדולים וגם לקטנים את סיפור יציאת מצרים לכל טעמי ודקדוקיו בצורה מסודרת, הרי שאז גם נכנסת בילדים אזהרת ההורים להיזהר על נפשם להישאר תמיד קדושים ולא להיטמאות. וזהו מה שהכתוב מסיים 'ואמרת אליהם נפש לא יטמא בעמיו', כלומר, בכך שההורים מחנכים את הילדים, והילדים רואים כי ההורים מוסרים את נפשם עבורם, אזי אזהרת ההורים נכנסת היטב בלבות הילדים להישאר תמיד קדושים וטהורים ולא להיטמאות.

שבת שבתון

א. מעיקר הדין אסור לנעול את השדה והכרם בשנה השביעית, ואמנם בתקופה שאחר בית שני ראו חכמי ישראל שהיו סוחרי שביעית שלקחו כמויות גדולות מהכרמים והפרדסים, שהיו מנצלים את זכותם לאסוף מעט פירות כדי צורכם, והיו אוספים פירות בכמויות ניכרות ומרוקנים את העצים, ומוציאים אותם למכירה בשווקים

על כן היו שלוחי בית דין יושבים על פתחי העיירות, וכל מי שהיה מביא פירות בתוך ידו, [בשנת השמיטה], נוטלים אותם ממנו ונותנים לו מהם מזון שלש סעודות, והשאר מניסים אותו לאוצר שבעיר. ובערבי שבתות בית הדין מחלקים לכל אדם לפי גודל משפחתו.

ב. גם כיום ישנו אוצר בית דין, וקיימים תחנות חלוקה מטעם האוצר כאשר יבוא. ואין לפקפק על ענין זה, שכבר נהגו בו גדולי הדור שלפנינו. ולכן אפשר לכתחילה לקנות פירות מאוצר בית דין שמתנהג כהלכה [ואינו מוכר יותר ממחיר השוק] ובפרט שיש פוסקים הסוברים שמצווה לאכול פרי שיש בו קדושת שביעית. ואם בית הדין ממלא את שליחותו כדבעי, בגביית דמי הוצאות ולא בגביית מחיר מופקע, פירות אוצר בית דין עדיפות על פירות של גויים מהיתר המכירה.

ובזה אנו גם מחזקים את ידיהם של אותם גיבורי כח עושי דברו, החקלאים השומרים ומקיימים כל הלכות שמיטה מתוך מסירות נפש וביטול הפרנסה. אולם אם בית הדין מוכרים את הפירות במחירים גבוהים יש לחוש בזה לאיסור סחורה בפירות שביעית, ובאופן כזה עדיף יותר לקנות פירות של היתר המכירה, מאשר לקנות פירות מאוצר בית דין, ואלו שנהגו להחמיר בהיתר המכירה יעשו התרה על שלא אמרו בלי נדר, ויכולו מכאן ולהבא להשתמש בפירות של היתר המכירה.

ג. מי שיש לו פרדס, יש אומרים שעדיף שיפקיר את הפרדס כדינו, ולא יסמוך על חלוקת הפירות על ידי אוצר בית דין הנהוג כיום. ולפחות יפקיר כמה שעות ביום את הפרדס, ובשאר היום יסמוך על החלוקה על ידי אוצר בית הדין, ופירות אלו חייבים בביעור כשאר פירות שביעית. ואחר זמן הביעור יזהר שלא לאכול פירות או לשותת יין של אוצר בית דין, עד אחר שיפקיר כדין.

והעיקר לדינא שאפשר לסמוך על היתר "אוצר בית דין", ואין לפקפק בזה.

ד. אף על פי שאסור לקצור ולאסוף פירות שביעית כמו בשאר ימות השנה, מכל מקום אין האיסור אלא על יחיד הקוצר את שדהו, אבל השליחים של בית הדין שקוצרים לצורך הצבור, רשאים לקצור לצורך הצבור בדרך הרגילה.

ה. שליחי בית הדין רשאים למדוד ולשקול פירות שביעית, שאין זו מכירה רגילה.

ו. מה שאוצר בית דין גובה כסף אין זה תשלום עבור הפירות, שהרי הם הפקר ואסורים בסחורה, אלא בית הדין רשאי לשלם לעובדיו תמורת עבודתם ולגבות את הוצאותיו מן הצבור. והיינו, שהצבור משתתף בהוצאות של אוצר בית הדין.

ולכן בפירות המחולקים על ידי אוצר בית דין אין איסור סחורה בפירות שביעית. והכסף שנותנים בעד הסחורה אינו נתפס בקדושת שביעית, שהרי אינו תמורת פירות שביעית, אלא דמי הוצאות בלבד.

ז. פירות שביעית הנמצאים ברשות אוצר בית דין בזמן הביעור, לא חלה עליהם חובת ביעור, והם נחשבים כמבוערים, והמקבל את הפירות מיד שלוחי בית דין לאחר הביעור, מותר לאוכלם בלי ביעור. ואם לקח לפני הביעור, יש אומרים שחייבים בביעור כשיגיע זמן הביעור, ויש חולקים ואומרים שאינן חייבים בביעור, וכן הלכה.

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת אמור

1. מה מרמזים ראשי וסופי התיבות של 'יציאת מצרים'?
2. מי שמסתכל בתמונתו של הבבא סאלי, מה הוא רואה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org

משוירי כנסת הגדולה

רבי זונדל קרויזר זצ"ל

בהררי קודש ניטעו יסודותיו של הגאון הצדיק מנקי הדעת שבירושלים רבי זונדל קרויזר זצ"ל, כנצר לאבי הישיבות רבינו חיים מוולאז'ין זצ"ל. ימי ילדותו עברו בצל מלחמות העולם בחיי דחקות ועוני גשמי אך בעושר רוחני של אהבת תורה ויראת שמים.

כדי להמחיש את מידת הדלות שלוותה את ימי נעוריו, מסופר שאביו היה מניח מתחת לראשו את השטריימל של שבת תחליף מקורי לכרית שינה. כך החדי הלכה למעשה את זילות העולם הזה למול יקרת התורה הקדושה ומצוותיה.

כשעמד על עמדו ועל דעתו נהג לפרוש למנוחת לילה בשעה מוקדמת, ומיד כשהתעורר, גם אם חלפה שעה אחת מאז שעלה על יצועו, היה מתנער ממיטתו וממהר לסדר לימודו. שקדנותו ועמלו בתורה יצא לשם ותהילה בכל רחבי ירושלים של מעלה.

הצדיק רבי נחום כהן שליט"א, סיפר שהוא זכה ללמוד תורה ומוסר מרבי זונדל שהיה אחד מגאוני הדור. לדבריו התכונה הבולטת ביותר באופיו של הרב קרויזר הייתה השמחה העצומה שניכרה על פניו בכל עת.

"לא היה לו כלום, הוא גר בדירה קטנטנה, המטבח שם היה פצפון, חי בפשטות שהיום יגדירו אותה מזעזעת,

ובכל זאת לא מש החיוך מעל פניו. הוא היה המאושר באדם. תמיד הוא היה מרוצה ושוב דבר לא עצבן אותו או אכזב אותו.

"ומי לנו גדול מהבבא סאלי זיע"א שכל העולם כולו חרד למוצא פיו. זכיתי להיות מקורב לבבא סאלי, ביקרתי בביתו פעמים רבות ושהיית שם, ראיתי איך הוא מתנהג ואיך נראית ההתנהלות במקום.

"אנשים באו מכל קצווי תבל כדי לקבל ממנו כוס ערק וברכה מהלב הטהור שלו. עד היום אנשים מתמלאים ברגשי הוד ורוממות כשרק מזכירים לידם את שמו של סידנא בבא סאלי הקדוש.

"כל מי שמוסתכל בתמונתו של הבבא סאלי, מה הוא רואה?

"שמחה! אושר! סיפוק! הנאה!

"הבבא סאלי היה שמח, בכל רגע מימי חייו הוא היה מלא שמחה ואושר, פניו הבהיקו משמחה עילאית.

"ומה היה לו? היה לו כסף? זהב? כלום!

"הוא גר בדירה פשוטה, עם תנאים מינימליים, עם בגדים ישנים ובלים, שום דבר לא היה לו, אבל היה לו הכל. הוא היה המאושר באדם".

רבי זונדל התמנה לשמש כמחנך בישיבות קדושות ונהג תמיד לרומם את התלמידים בעיני עצמם. אחת הדרכים המקוריות בהן נקט לשם כך, הייתה החזקת פנקס מיוחד בכיסו, בו רשם הערות ודברי תורה שהתחדשו בשיעור על ידי תלמידיו.

לכל תלמיד הוקדש דף מיוחד, בראשו נכתב שמו ושם כינוי לספרו. לדוגמא, תלמיד ששמו היה 'אברהם', נכתב בראש הדף בעל ה'דברי אברהם'. תלמיד ששמו היה 'יצחק', נכתב בראש הדף בעל ה'באר יצחק', וכדומה. אין לשער את גודל החשיבות שחש תלמיד אשר זכה להיכתב בפנקס של המלמד תחת שם ספרו העתידי!

בחופתו של אחד מתלמידיו נקרא האדמו"ר מביאלה זצ"ל לסדר קידושין, והנה מצא לפניו בתור 'עד קדושין' את הגאון הצדיק רבי זונדל קרויזר, שהכיר אותו היטב כאיש של צורה, תלמיד חכם וירא אלוקים. הרבי שמח מאד לפגשו. בטרם ניגש לסדר הקידושין פנה אל העדים במאור פנים, וכשחיוך נסוך על שפתי קדשו, אמר: "הנה לאנשים חשובים כמותכם, בוודאי

אין צריך לעורר על חובת התשובה שצריך להרהר לפני החופה"...

רבי זונדל כשמעו נמלא פחד ואחזתו רעדה; הוא שאל את הרבי:

"הכיצד אוכל כעת בבת אחת לעסוק בתשובה, ממש לפני החופה?! הרבי היה צריך לעוררני על כך כמה ימים מקודם, כדי שאתעסק בתשובה כראוי!".

כששמע הרבי את שאלתו, נסער מאד; פניו התאדמו, ובאש קדשו אמר: "וואס איז תשובה? [מהי התשובה?] חרטה על העבר וקבלה לעתיד! בהרהור תשובה של אמת, לעזוב כל הרע ולעשות הטוב, הרי כבר יצא מגדר 'רשע' וכשר לעדות!".

הוא הוכיח דבריו מגמרא מפורשת במסכת קידושין (מט, ב): "על מנת שאני צדיק, אפילו רשע גמור, מקודשת, שמא הרהר תשובה בדעתו", הרי מוכח שברגע אחד יכול להתהפך בתשובה שלמה. כך נפסק להלכתא ברמב"ם ובשולחן ערוך.

רבי זונדל עליו השלום, היה מספר גם הוא מעשה זה בפני תלמידיו, ובנועם שיח שפתי קדשו היה מוסיף עוד שמעש רב זה ניתן ללמוד כמה הלכתא גברתא, הן בהליכות קדשו של הרבי שנקט בתחבולה כיצד לעורר על התשובה בלא לבייש, והן ביסודה של תשובה. למדנו כאן דעת קדשו, שהגם שישנם תנאים ודינים בתשובה, שצריך בה וידוי בפה, והיא מחולקת לשלושה שלבים של עזיבת החטא וחרטה על העבר וקבלה על העתיד וכו', כפי שמבוארים כל דיני התשובה ברמב"ם (הלכות תשובה פרק א'. ע"ן שם), מכל מקום אין זה מעכב את יסוד התשובה. אף אם לא התוודה 'חטאתי' במו פיו ולא קיים כל התנאים, רק הרהר בליבו ביסודה של תשובה, הרי כבר יצא מגדר רשע והתקבלה תשובתו.

כאשר היו באים להתברך מפיו לישועה סירב לברך, באומרו "הם חושבים שאני מסוגל להעניק ברכה ואיך אעמוד ביום הדין?" ועם זאת היה אומר "אני מקבל על עצמי ללמוד מסכת לרפואה" וכדומה, ורבים נושעו מברכותיו.

קולמוסו המבורך הניב עשרות ספרים במקצועות התורה בשם 'אור החמה' על החומש, ועל רוב מסכתות הש"ס, על השולחן ערוך ועניינים רבים בהלכה ובאגדה.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם